

## KVINNAN och HEMMET.

Hur man icke skall spara.

Egentligen är det mycket svårt att man i en dylik rubrik skall sig till domar över sin nästas förfarandesätt i ekonomiska angelägenheter, men så som ordet är fritt, är också lyssnandet, och — till sist följa de flesta väl sina naturar, alla påpekningar till trots.

Låtom oss också först konstatera, att det finns människor, som måste spara på allt, om dem kan ej här bli tal, utan om de så att säga snarare spara, än de så säga spara. Men när en så oerhördt stor yttig genomsitt till titta och titta på centon, innan den rullar över en disk eller rakt i en blomsterkorg.

Ja, just blomsterkorg. "Blommor är mycket vackert, men det faller sig så dyrbart", säger en fru bekymrad. "Jag tror, jag kan låta de gamla hyacinterna stå ett par dagar till". Och hon låter dem stå i en färdig vas på en högt befordrigt litet parade, ty efter de kostat så mycket, är det synd, att allt för snart kasta bort dem.

En annan fru har jämt snafviga, kinkiga barn, och själf känner hon sig aldrig riktigt bly, trots både Sannolikhets och Riksdags. Barnen få också medicin men — på värmen i huset sparas det. Man har inte råd att elda så mycket. Hela familjen ser ut som frusen biskall i ansiktet. Det är inte värt att elda så mycket, men — man måste spara och ta konsekvenserna. Dessa sägas dock aldrig i samband med en så enkel anledning som ukeltiga.

En dam skryter över, att hon ändå till sitt fyrtionde är aldrig varit i en friserska. Hon har skött sitt hår själf och tvättat det, när så behöfts (förmodligen har det "behöfts" mycket sällan). Nu har hon fått så tunn och dåligt hår, att hon är tvungen att långa en stor loflå